

avant..!

ara més que mai
cal tenir confiança
amb l'esquerra

ho esperàvem

Sense cap sorpresa, hem vist en el número d'*Empordà Federal* corresponent al dia 19 de desembre, dos articles d'autors ben coneguts ambdós, —encara que en un hi falti el nom i a l'altre no hi sigui sencer—en els quals es comenta d'una manera aspra o irònica, segons el tarannà de cada ú, la xiulada que posà fi, poc després de començat, el míting que intentaren donar al Teatre, Principal o Municipal, els socialistes d'En Largo Caballero, que van escampant per aquesta Espanya benaventurada, amb la protecció del govern i del pressupost, el seu original marxisme, que informa tota l'actuació de la Unió General de Treballadors, i que consisteix en traïr tantes vagues com hi hagi o moviments que vagin encaminats al progrés, tant si estem en règim monàrquic com republicà, per arrebregar com a premi l'infinitat de càrrecs retribuïts que s'inventen constantment, arribant a ésser els campions de l'«enxufisme» amb aquesta tàctica immillorable.

Com hem remarcat més amunt, no ens causa cap sorpresa l'actitud desfavorable dels elements que representa l'al·ludit setmanari, com tampoc ens estranya, gens ni mica, allò que escrigueren entorn de la vaga general de protesta que hi hagué darrerament a Figueres, per una de les moltes brutalitats que es cometen actualment, car trobem naturalíssim, burgesos com són la majoria, que es sentin—encara que no ho confessin—més aprop dels socialistes que dels anarquistes. I que és així, evidentment ho demostra la col·laboració admesa del conegut esquiol de la S. A. F. A. de Blanes i gran amic dels socialistes, Joan Romans, que en el mateix número ataca amb llenguatge liberalíssim els que tenen més dignitat i moralitat que ell.

Per això no insistirem volent que

l'olm dongui peres, perquè a més d'inútil, fóra absurd; solament recollirem uns conceptes dels articles esmentats que no poden quedar sense resposta, ja que s'ha vist en la nostra conducta una contradicció amb les idees que sustentem, deixant apart allò de mal educats, incivils, i altres qualificatius semblants que no ens refreden ni escalfen.

Ningú més partidari que nosaltres—els anarquistes han estat sempre els que més han lluitat per la seva obtenció, essent el blanc de les dictadures declarades o encobertes—de la llibertat de pensament que *Empordà Federal* ens acusa d'haver trepitjat; però, es tractava d'això? ¿Vingueren els socialistes a Figueres a exposar idees que prostituïren sempre, o a justificar abusos repugnants i procediments no menys reprobables? La presència d'un esquiol a l'escenari al costat dels oradors era una prova palesa de que no anàvem errats sobre les intencions d'uns i altres, determinant la xiulada quasi general que posà terme a la farsa, no permetent-se la controversia a que se'ns convidà amb to pinxesc—que acceptàrem no obstant amb molta satisfacció—i es de doldre que ens quedéssim amb les ganes per un excés de zel del delegat assistent a l'acte. Creiem haver complert amb el nostre deure a l'obrar de la forma en que obràrem, que no està en contradicció amb les idees que propaguem, car la facultat d'indignar-se davant de la mentida i l'impudícia no és pas exclosa pels teòrics anarquistes.

La llibertat de pensament que tant invoquen els elements d'*Empordà Federal*, s'entén i es practica com la llibertat de treball, segons la classe a que hom pertany. ¿Protesten, potser, cada vegada que un sàtrapa qualsevol, com el senyor Noguer i Comet, per

exemple, atenta contra la llibertat de pensament sospenent mítings i conferències de caràcter veritablement esquerrà, sense més raó que la seva omnímoda voluntat?

Mai ho hem vist, o hem vist tot el contrari: lloances en lloc de censures, paraules afalagadores i no frases de condemna.

Quan en Compte i alguns amics que l'acompanyaven—citem un cas concret prescindint de la significació política de cadascú—feren aquelles interrupcions en el míting electoral d'Olot, tan salvatgement reprimides, els d'*Empordà Federal* blasmaren els provocadors; en canvi no digueren res quan fou empresonat a Barcelona, poc després, el valent castelloní, per haver expressat el seu pensament en un míting amb el dret que sols els despotismes ignoren.

¿Necessitem millor argumentació, cal ésser més explícits per demostrar la falsa posició de tals elements? Hi tornarem si convé, si els amics d'*avant..!* segueixen emparant el nostre dret a la defensa.

JAUME SAGALÀ

¿qui és més sospitos al règim?

¿El ciutadà Enric Medina, el republicanisme del qual ningú pot posar en dubte, o aquell subjecte que porta ulleres negres, consciència més negra encara, de faccions dures i repulsives, que tant meravellosament exercí de tercer en aquells festins que el Baró de la Roda i el General Barrera celebraven a Darnius en la oprobiosa època dictatorial?

Nosaltres creiem que el primer, però els fets demostren el contrari.

Mentre el ciutadà Medina és perseguit, l'altre continua disfrutant de les delícies del règim com ho féu en l'altre.